ଚରମ ଯଜ୍ଞ ସଂକଳନ

ସ୍ରଷ୍ଟା ଅବତାର ବାଦରେ ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଅବତରିତ ହୋଇ ପ୍ରତିଯୁଗରେ ସୃଷ୍ଟିର ମଙ୍ଗଳ ବିଧାନ ପାଇଁ ଯଜ୍ଞାନୁଷ୍ଠାନ କରି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭୂଧାରକ ଋଷି ଯଜ୍ଞ, ତ୍ରେତୟାରେ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞ ଓ ଦ୍ୱାପରରେ ପ୍ରଭାସ ଯଜ୍ଞ ଅନୁଷ୍ଠିତ କରାଇଛନ୍ତି । ସେହିକ୍ରମରେ କଳିରେ ''ଚରମ ଯଜ୍ଞ''ର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି । ଯଜ୍ଞ ପୂର୍ବରୁ ଯଜ୍ଞ ପୁରୁଷ ଓ ଯଜ୍ଞ କର୍ମବାହୀ ମାନଙ୍କର ବରଣ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ । ସେହି ଉତ୍ସବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତିଥି ଓ ଲଗ୍ନରେ ପାଳିତ ହୋଇଯାଇଛି । ତାହାରି ପୂର୍ବାଭାସ ହେଉଛି ଏଥରକ ''ଉତ୍ସବ ସୂଚୀ''ର ନିବେଦନ ''ଚରମଯଜ୍ଞ ସଂକଳନ''।

ଚରମ ଯଜ୍ଞ ସଂକଳନ ୧୪୦୫ ସାଲ, ମୀନ ସଂକ୍ରାନ୍ତି, ୧୯୯୮ ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୪ ତାରିଖ, ଶନିବାର

ସ୍ଥାନ : ବାରୁଣାମଠ ତୋଟା (କେଳାପଡ଼ିଆ) ବେଗୁନିଆପଦା

ଅନେକ ବିସ୍ମୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆମର ଏହି ମର୍ତ୍ତ୍ୟଭୂମି । ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ଅଭିନବ ଲୀଳା ସଂପାଦନର ଆଧାର ଉକ୍ତ ପବିତ୍ର ଧରାଧାମରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରକାଶ୍ୟ/ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ ଲୀଳା ସଂଗଠନ ହୋଇ ଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ କରୁଣାମୟଙ୍କ କରୁଣାବିନା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏନାହିଁ ।

ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ତାଙ୍କର ହିରଣ୍ୟଗର୍ଭରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଅଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ, କ୍ରିୟା, କର୍ମ ଓ କାରଣ ମଧ ତାଙ୍କଠାରୁ ଅବତରଣ କରିଛି, କରୁଅଛି । ତଥାପି ଲୀଳା ପର୍ଯ୍ୟାୟର ଅଂଶସ୍ୱରୂପ ମଙ୍ଗଳ-ଅମଙ୍ଗଳ, ପାପ-ପୂଣ୍ୟ, ଭଲ-ମନ୍ଦ, ଭୁଲ-ଠିକ୍ ଇତ୍ୟାଦି ବହୁ ବିରୋଧାତ୍ମକ ତତ୍ତ୍ୱ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ଖେଳୁଅଛି । ସେହି କ୍ରମରେ ମନ୍ଦକୁ ଭଲ କରିବା ପାଇଁ, ପାପରୁ ନିସ୍ତାର ପାଇ ପୂଣ୍ୟ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ, ଅମଙ୍ଗଳକୁ ବିନାଶ କରି ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ମୁନି, ଋଷି ମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନେକ ବୈଦିକ କର୍ମ ମର୍ତ୍ତ୍ୟାବତରଣ କରିଛି । ସେହି କର୍ମାନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ''ଯଜ୍ଞକର୍ମ'' ଯୁଗଯୁଗ ଧରି ଏକ ମୁଖ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ଆସିଛି । ପ୍ରତିଯୁଗରେ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁନି, ଋଷି, ସାଧୁ, ସନ୍ଥମାନେ ପ୍ରକୃତିକୁ ଶାନ୍ତ କରାଇ ସୃଷ୍ଟିର ମଙ୍ଗଳ ବିଧାନ ନିମିତ୍ତ ଅଗଣିତ ଯଜ୍ଞାନୁଷ୍ଠାନ କରିଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମୟ ଆସେ, ଗୋଟିଏ ଯୁଗର ଭାବଧାରା, ନିର୍ଯ୍ୟାସ ବିବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଉପନୀତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ସ୍ରଷ୍ଟା ସ୍ୱୟଂ ମାନବ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ନିଜେ ଯୁଗର ଶେଷ ଯଜ୍ଞାହୂତି ପ୍ରଦାନ କରି ସମସ୍ତ ଅଶାନ୍ତି, ଅନୀତି, ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ଇତ୍ୟାଦି କୁଭାବକୁ ବିନାଶ କରି ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତରରେ ଦିବ୍ୟଭାବର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରନ୍ତି । ଫଳରେ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀରରୁ ରଜ ଓ ତମ୍ ଗୁଣର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଲୋପ ପାଇ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣ ଜାଗ୍ରତ ହୁଏ । ସେହି କ୍ରିୟାକୁ ପ୍ରଳୟ, ଖଣ୍ଡ ପ୍ରଳୟ ଓ ମହାପ୍ରଳୟ ଆଦି କୁହାଯାଏ । ଯୁଗ ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଏହି କ୍ରମରେ ସ୍ରଷ୍ଟା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭୂଧାରକ ଋଷିଯଜ୍ଞ, ତ୍ରେତୟାରେ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞ ଓ ଦ୍ୱାପରରେ ପ୍ରଭାସ ଯଜ୍ଞ କରିଥିଲେ ।

ଲୀଳାମୟଙ୍କ ଆଉ ଏକ ବିଚିତ୍ର ଲୀଳା ହେଉଛି ଯେ, ଧରାପୃଷ୍ଠରେ କୌଣସି ଏକ ଘଟଣା ସ୍ଥୂଳରେ ସଂଗଠନ ହେବାର ଅନେକ ପୂର୍ବରୁ କାରଣ ଜଗତରେ ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ସଂଗଠିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଲଗ୍ନ, ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଭୂମିକୁ ଅବତରଣ କରି ସ୍ଥୂଳରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ । ଦର୍ଶନ ଯୋଗୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସମାଧି ସ୍ତରରେ ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମ କ୍ରିୟା,କର୍ମ କାରଣକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରନ୍ତି ଓ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ଆକାରରେ ସୃଷ୍ଟିର ମାନବମାନଙ୍କୁ ଚେତାଇ ଦିଅନ୍ତି ।

ସଂପ୍ରତି କଳିଯୁଗ ତା'ର ସନ୍ଧିକ୍ଷଣରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି । ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କର ଯୁଗନିର୍ଯ୍ୟାସ ଯଜ୍ଞାହୂତିର ସମୟ ଉପନୀତ ହୋଇଛି । ବିବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଣାଳୀରେ ପରିବର୍ତ୍ତନର କ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଛି । ତାହାରି ଝଲକରେ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟି ଆଜି ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଶାନ୍ତି, ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟତା, ପ୍ରେମ,ସ୍ନେହ,ଦୟା କ୍ଷମା ଆଦି ଦୈବିଗୁଣ ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ତାହା ସ୍ଥାନରେ ହିଂସା, ଦ୍ୱେଷ, ପରଶ୍ରୀକାତରତା, ପ୍ରତିହିଂସା, ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ଆଦି ଦୁର୍ଗୁଣରେ ଧରିତ୍ରୀ ମାତା ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି ଡାକ ଦେଉଛି । ଏହି ସମସ୍ତ ଘଟଣାବଳୀକୁ କଳିଯୁଗ ଆରମ୍ଭର ବହୁପୂର୍ବରୁ ମୁନି, ଋଷିମାନେ କାରଣ ଜଗତରେ ଦେଖିପାରିଥିଲେ । ଏହାର ସମାଧାନ ସୂତ୍ରଧରି ସ୍ରଷ୍ଟା ନିଜେ ଧରିତ୍ରୀକୁ ମାନବ

ଶରୀର ନେଇ ଅବତରିତ ହେବେ ଏବଂ ଯଜ୍ଞାନୁଷ୍ଠାନ କରି ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବେ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ପାରିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେଜଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସେହି ଅଦ୍ଭୁତ ରୂପ ଓ ଲୀଳା ଦର୍ଶନ ଉପଲବ୍ଧି ପାଇଁ ବରଭିକ୍ଷା କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ।

ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ମଉଡ଼ମଣି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ରଷ୍ଟା ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତ ତାଙ୍କର ସମାଧି ଅବସ୍ଥାରେ ଏହି ସଂପର୍କରେ ସୂଚନା ପାଇଥିଲେ । ମାତ୍ର କେଉଁଠାରେ, କେବେ ଏହି ଲୀଳା ରଚନା ହେବ ଜାଣି ପାରି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇ ନିରାକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ କଳିଶେଷର ''ଚରମଯଜ୍ଞ'' ସଂପର୍କରେ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବା ପାଇଁ । ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଭାବଗ୍ରାହୀ ତାଙ୍କୁ ସେହି ସମାଧି ଅବସ୍ଥାରେ ଯଜ୍ଞର ସ୍ଥାନ, କାଳ ଇତ୍ୟାଦି ସଂପର୍କରେ ସୂଚନା ଦେଇ କହିଥିଲେ ଯଜ୍ଞର ଆରମ୍ଭ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ଯଜ୍ଞର ସଂକଳନ ବା ବରଣୀ ହେବ । ବରଣୀର ୩ ମାସ ବା ୬ ମାସ ବା ୯ ମାସ ବା ୧୨ ମାସ ଏହି କ୍ରମରେ ଯେ କୌଣସି ତ୍ରୈମାସିକ ବ୍ୟବଧାନରେ ଯଜ୍ଞାନୁଷ୍ଠାନ ହେବ । ସେହି ବରଣୀ ଉତ୍ସବ ସଂପର୍କରେ ପ୍ରଭୁ ଅଚ୍ୟୁତଙ୍କୁ ଯାହା କହିଥିଲେ ସେ ତାହାକୁ ତାଙ୍କର ମହାଭବିଷ୍ୟଗ୍ରନ୍ଥ ପ୍ରଥମଭାଗ ପୃ ୪ ଓ ୫ ରେ ବିଶଦ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟଶିଷ୍ୟ ରାମଦାସଙ୍କୁ ସୂଚାଇ ଦେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯଥା :-

''ନିରାକାର କହନ୍ତି ଅଚ୍ୟୁତ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
କଳିରେ ବାରତା କଥା ଦିଅଇ ବତାଇ ॥୧॥''

ଅର୍ଥାତ୍ ନିରାକାରପୁରୁଷ ସ୍ୱୟଂ ପରମବ୍ରହ୍ମ ଅଚ୍ୟୁତଙ୍କୁ ଚାହିଁ କଳିର ବାରତା(ଖବର) ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ଆଲୋଚନାରେ କୁହାଯାଇଛି - ଅଚ୍ୟୁତ କଳିର ''ଚରମ ଯଜ୍ଞ'' ସଂପର୍କରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ପ୍ରଭୁ ସେହି ଯଜ୍ଞ ସଂପର୍କରେହିଁ କହୁଛନ୍ତି ।

'' ଶିବସାରୀ ତୋଟା ବେଗୁନିଆ ପଦା ଜାଣ,
ପୁରୁଷ ସୂକ୍ଷ୍ମେ ଆସି, ଦିଅଇ ପ୍ରମାଣ ॥୨॥''

ଏଠାରେ ଯଜ୍ଞ ସ୍ଥାନ ସଂପର୍କରେ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି । ବେଗୁନିଆପଦା ଗ୍ରାମ ନିକଟରେ ଶିବସାରୀ ନାମରେ ଏକ ତୋଟା ଥିବ । ଏହି ତୋଟାରେ ପୁରୁଷ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱୟଂ ଆସି ସେଠାରେ ଥିବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆତ୍ମାଗୁଡ଼ିକୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ଯଜ୍ଞ ସ୍ଥାନକୁ ସଂସ୍କାର କରିଯିବେ । ''ଶିବସାରୀ'' ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆଜିର ପ୍ରଚଳିତ ଭାଷାରେ କେଳାଜାତି । ଏହି କେଳାଜାତି ମହାଯୋଗୀ ଶିବଙ୍କର ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରି ସେହି ସିଦ୍ଧି ଶକ୍ତି ସାହାଯ୍ୟରେ ଉନ୍ନୀତ ହୋଇ ଶେଷରେ ପ୍ରେମ ସାଧନାରେ ବ୍ରତୀ ହୁଅନ୍ତି । ଏହି ସର୍ବଶେଷ ପ୍ରେମସାଧନାକୁ ରାଧାଭାବ ସାଧନ ବୋଲି କହନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଉକ୍ତ ସାଧନରେ ପରିପକ୍ୱତା ଆସେ ସେତେବେଳେ ସାଧକ ନିଜକୁ ରାଧାଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପରମ ରାସେଶ୍ୱର ବ୍ରଜପତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହ ମିଳିତ ହୁଅନ୍ତି । ଏହି ମିଳନକୁ ଆଧାତ୍ମିକ ଶବ୍ଦରେ ''କେଳି'' ବୋଲି କହନ୍ତି । ଆଜି ସମାଜରେ 'କେଳା' ନାମରେ ପରିଚିତ ଲୋକମାନଙ୍କର ପୂର୍ବସୂରୀମାନେ ଶିବଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଆଶୀର୍ବାଦ ଲାଭ କରି ତାଙ୍କ ସହ ଏକତ୍ର ହୋଇଥିବାରୁ ଉପରଲିଖିତ ''କେଳି'' ଶବ୍ଦ ମର୍ମରେ 'କେଳା' ନାମରେ ପରିଚିତ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜାତିର ମହାନତାକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେବାପାଇଁ ହରପାର୍ବତୀ କେଳା, କେଳୁଣୀ ବେଶ ଧାରଣ କରିଥିଲେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ ମାଆ ରାଧାଙ୍କର ମାନଭଞ୍ଜନ ପାଇଁ କେଳୁଣୀରୂପ ଧରି ଯାଇଥିଲେ । ଆଜି ସିନା ଆଧୁନିକ ସଭ୍ୟତାର ପ୍ରଭାବରେ କେଳାଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଐତିହ୍ୟ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବକୁ ଫେରିଯାଇ ମନେ ପକାଇଲେ ଦେଖାଯିବ ଯେ, କେଳାଭାଇମାନେ ଠିକ୍ ଶିବଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରପରି ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରୁଥିଲେ । ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବା ସାଧୁପରି ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗର ଝୁଲା କାନ୍ଧରେ ପକାଉଥିଲେ । ଶିବଙ୍କ ତ୍ରିଶୂଳ ମୁନରୁ ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିବାରୁ ସନ୍ତକ ସ୍ୱରୂପ ଶର ଓ ଶରରୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ସ୍ୱରୂପ ନଳ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ । ସାଧାରଣତଃ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇବା ସମୟରେ ଠିକ୍ ମଝିରେ ସୁନ୍ଥାଣୀ କାଟି ଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଲେ ଜଣାଯିବ ଯେ, ଏହି ସଦାପବିତ୍ର 'କେଳାଜାତି' ର ନାରୀମାନେ ମୁଣ୍ଡରେ ସୁନ୍ଥାଣୀ କାଟନ୍ତି ନାହିଁ । ପୁରୁଷ ପରି ସିଧାଭାବରେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇ ମଥା ମଝିରେ ଜଟା ବାନ୍ଧି ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନେ ଏହାର କାରଣ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କେବଳ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଚଳିତ ପରମ୍ପରା ଅନୁସାରେ ଏହି ବେଶରେ ନିଜକୁ ସଜାଇଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏହାର କାରଣ ଅତିସ୍ପଷ୍ଟ । କୈଳାଶପତି ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବତ୍ୟାଗୀ ଯୋଗେଶ୍ୱର, ମହାତପସ୍ୱୀ, ମଥାରେ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱତ୍ରାସ ଜଟା । ମାଆ

ପାର୍ବତୀ ତାଙ୍କର ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀ । ତେଣୁ ସେ ଯୋଗେଶ୍ୱରୀ , ତପସ୍ୱିନୀ । ତପସ୍ୱିନୀ,ସନ୍ନ୍ୟାସିନୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମଥାରେ ସୁଛାଣୀ ନକାଟି ଜଟା ଧାରଣ କରନ୍ତି । ସେହି ମର୍ମରେ କେଳାଜାତିର ରମଣୀମାନେ ତପସ୍ୱିନୀ ବା ଯୋଗେଶ୍ୱରୀଙ୍କର ଦାୟାଦ ହୋଇଥିବାରୁ ନିଜକୁ ଠିକ୍ ସେହି ବେଶରେ ସଜାଇଥାନ୍ତି ।

ଉପରବର୍ଣ୍ଣିତ ଶିବସାରୀ ଡୋଟା ହେଉଛି ଏକ ସ୍ଥାନ, ଯେଉଁଠାରେଏହି କେଳାଜାତିର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ମହାଯୋଗୀ ଶିବଙ୍କ ସହ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ମହାକେଳି ସଂରଚନ କରିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ସେହିଦିନଠାରୁ ସେ ସ୍ଥାନଟି ''କେଳାପଡ଼ିଆ'' ନାମର ପରିଚୟ ବହନ କରି ଚାଲିଛି । ଏହାର ନିକଟରେ କେଳା ସଂପ୍ରଦାୟର ଏକ ବିରାଟ ବସ୍ତି ରହିଛି । ଏମାନେ ନିଜର ଅଜ୍ଞାତସାରରେ ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବସୂରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏହି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନର ରକ୍ଷକ ହିସାବରେ ରହି ଆସିଛନ୍ତି । ନିରାକାର ଅଚ୍ୟୁତଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ବେଗୁନିଆପଦା ଗ୍ରାମର ଏହି 'କେଳାପଡ଼ିଆ' ରେ ଚରମ ଯଜ୍ଞର ସଂକଳନ ଉତ୍ସବ ହେବ । ଗ୍ରାମଟିର ନାମ ବେଗୁନିଆପଦା କାହିଁକି ହୋଇଛି ତା'ର ବର୍ଣ୍ଣନା ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ହେଉଅଛି ।

ଫଗୁଣ ତେଇଶି ରାମ ବାର ଶନି ଜାଗ ।
ଉତ୍ତରଫାଲ୍‌ଗୁନି ମୀନ ସଂକ୍ରାନ୍ତି ଭୋଗ ।।୩।।
ଫିରିଙ୍ଗି ଷୋଡ଼ଶ ତିନି ମିଶାବାରେ ରାମ ।
ଅଷ୍ଟାଦଶ ବାଣେ ଗୁଣି ଚାରିବେନି କାମ ।।୪।।
ଏହିଦିନ ସଂକଳନୀ ଚରମ ହୋଇବ ।
ଦ୍ୱାଦଶ ଆଚାରୀଗଣ ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ଖସିବ ।।୫।।

ଉକ୍ତ ପଦରେ ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତ ଯଜ୍ଞ ସଂକଳନ (ବରଣ) ସମୟର ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି । ଯଥା : ଫଗୁଣ (ଫାଲ୍‌ଗୁନ) ମାସ ଦି ୨୩ ନ ହୋଇଥିବ । ଶନିବାର ହୋଇଥିବ । ଉତ୍ତରାଫାଲ୍‌ଗୁନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ମୀନ ସଂକ୍ରାନ୍ତି ଭୋଗ ହେଉଥିବ । ମହାପୁରୁଷ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଗ୍ରନ୍ଥାବଳୀରେ ଇଂରାଜୀକୁ ଫିରିଙ୍ଗି ନାମରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଇଂରାଜୀ ମସିହାର ସୂଚନା ଦେବାକୁ ଯାଇ ଫିରିଙ୍ଗି ସମ୍ବୋଧନ କରି କହିଛନ୍ତି । ହେ ରାମ ! ଷୋଡଶ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୬ ରେ ୩ ମିଶାଇବୁ । ଏହାପରେ '' ଅଷ୍ଟାଦଶ ବାଣେ ଗୁଣି ''ଅର୍ଥାତ୍ ୧୮ ରେ ବାଣେ (ଏଠାରେ ବାଣ- ପଞ୍ଚବାଣକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି) ବା ୫ ଗୁଣିବୁ । ତାପରେ ଚାରି ବେନି ଅର୍ଥାତ୍ ୨ଟି ୪ କୁ ନେଇ କାମ କରିବୁ । ଅର୍ଥାତ୍ ୧୮ ରେ ୫ ଗୁଣିବାପରେ ଯେଉଁ ଗୁଣଫଳ ହେବ ସେଥିରେ ୨ଟି ୪ ମିଶ୍ରଫଳକୁ ଏକତ୍ର କରିବୁ । ଫଳାଫଳ ଯାହା ହେଲା ଫିରିଙ୍ଗି ବା ଇଂରାଜୀ ମସିହା ବୋଲି ସ୍ଥିର କରିବୁ । ଏହି ଗାଣିତିକ ସଂଖ୍ୟାର ଫଳାଫଳ ଯାହା ହେଲା ଫିରିଙ୍ଗି ବା ଇଂରାଜୀ ମସିହା ବୋଲି ସ୍ଥିର କରିବୁ । ଏହି ଗାଣିତିକ ସଂଖ୍ୟାର ଫଳାଫଳ ହେଲା । ୧୬+୩= ୧୯;(୧୮x୫)+(୪x୨) = (୯୦+୮) = ୯୮ ସୁତରାଂ ଇଂରାଜୀ ମସିହା ହେଲା ୧୯୯୮ । ଉକ୍ତ ୧୯୯୮ ମସିହା ମୀନ ସଂକ୍ରାନ୍ତି, ଉତ୍ତରାଫାଲ୍‌ଗୁନୀ ନକ୍ଷତ୍ର, ଫାଲ୍‌ଗୁନ ୨୩ ଶନିବାର ଦିନ ବେଗୁନିଆ ପଦା ଗ୍ରାମସ୍ଥ ଶିବସାରୀ ଡୋଟା(ପ୍ରଚଳିତ ନାମ - କେଳାପଡ଼ିଆ)ଠାରେ ଚରମଯଜ୍ଞର ସଂକଳନ ଉତ୍ସବ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବ । ଏହିଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ୧୨(ବାର) ଜଣ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଆସିବେ । ସମସ୍ତ ଦେବାଦେବୀଙ୍କ ସହ ଉକ୍ତ ୧୨ ଜଣ ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ବରଣ କରାଯାଇ ଚରମଯଜ୍ଞ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯିବ । ଆଲୋଚ୍ୟ ୧୨ ଜଣ ହେଉଛନ୍ତି - ୧. ଯଜ୍ଞକଳ୍ପ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ୨. ଯୋଗକଳ୍ପ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ୩. ବିଭୂତି ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ୪. ବିଶ୍ୱାକଳ୍ପ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ୫. ବଶିଷ୍ଠ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଠକ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ,୬. କଳ୍ପ ଯୋଗାନ୍ତକ କ୍ରିୟା ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ୭.ପାରଧକ କ୍ରିୟାଯୋଗ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ୮. ରାମାୟଣ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଠକ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ୯. ମହାଭାରତ ଶାସ୍ତ୍ରପାଠକ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ୧୦.ପ୍ରଧାନ ଯଜ୍ଞ ବ୍ୟାସ, ୧୧. ସମିଧ ବ୍ୟାସ , ବ୍ୟାସଭୂତି ଯଜ୍ଞବ୍ୟାସ (ସମିଧ), ଶୁଭ ଶୁଚ ସମ୍ବନ୍ଧୀ (୫ମ ବର୍ଷ), ଶୁଭସମ୍ବନ୍ଧୀ(୭ମ ବର୍ଷ), ଶୁଚ ସମ୍ବନ୍ଧୀ (୧୪ ବର୍ଷ), ଯାପକ କଳ୍ପ(୫ମ ବର୍ଷ), ଯଜ୍ଞ ସମ୍ବନ୍ଧ ଓ ୧୨. ଯଜ୍ଞବ୍ରହ୍ମା । ସେହି ଅନୁସାରେଉପରୋକ୍ତ ତିଥି ଓ ଲଗ୍ନ ମୂହୂର୍ତ୍ତରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସ୍ଥାନରେ ଦ୍ୱାଦଶ ଘଟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଏହି ମହାପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ଆବାହନ କରାଯାଇ ଘୃତାହୁତି ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କୁ ପୂଜା ଓ ବରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଅଛି ।

'' ଏକଶତ ଆଠ ମନ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚାରଣ କର ।

ହୋମ ତାପ ଶୁଦ୍ଧ ହେବ ଜାଣିଥା ନିକର ॥୬॥

ଉକ୍ତ ପଦରେ ବରେଣ୍ୟ ମହାପୁରୁଷ ଏକ ବିସ୍ମୟର ସାମଧାନ କରିଛନ୍ତି । ଯଥା :- ହୋମ, ଯଜ୍ଞରେ ଆବାହିତ ଅଗ୍ନି ଦେବଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ସଂସ୍କାର କରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ନଚେତ୍ ତାଙ୍କର ଅଶୁଦ୍ଧ ତାପରେ ଯଜ୍ଞକର୍ତ୍ତା, ପୁରୋଧା ତଥା ସୃଷ୍ଟିର ଘୋର ଅମଙ୍ଗଳ ହୋଇଥାଏ । ଆସନ୍ତା ''ଚରମ ଯଜ୍ଞ'' ର ଘୃତାହୂତି ପୂର୍ବରୁ ଉପରବର୍ଣ୍ଣିତ ଆଚାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅଗ୍ନିଦେବଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଦିନ ଆବାହନ କରାଯିବ ।୧୦୮ ମନ୍ତ୍ର ଆହୂତି ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ । ଉକ୍ତ ମନ୍ତ୍ରର ପ୍ରଭାବରେ ଅଗ୍ନିଦେବ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ ଓ ଚରମ ଯଜ୍ଞାହୂତି ସମୟରେ ତାଙ୍କର ତାପ(ତେଜ) ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଜଗତ କଲ୍ୟାଣ କରିବ । ତେଣୁ ଆଲୋଚ୍ୟ ଦିବସରେ ୧୦୮ ମନ୍ତ୍ରାହୂତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ହୋମ ତାପ ଶୁଦ୍ଧି କରଣ କରାଯାଇଅଛି ।

''ଚରମ'' ର ଯଜ୍ଞ ହେବ ପୂର୍ଣ୍ଣାହୂତି ଯାଏ ।

ସୁରିଣାଦିବସ ଗଣା ଗୁଣି ଠାବ ପାଏ ॥୭॥

ହେ ରାମ ! ୧୯୯୮ ମସିହା ସଂକ୍ରାନ୍ତି ଦିନ ବରଣ ଉତ୍ସବ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଚରମ ଯଜ୍ଞ ପୂର୍ଣ୍ଣାହୂତି ଯାଏ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବ । କେଉଁଦିନ ଏହି ଯଜ୍ଞ ହେବ ତାହା କେବଳ ଯଜ୍ଞକର୍ତ୍ତାତ୍ରିଲୋକ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁହିଁ ଜଣା । ଅନ୍ୟକେହି ସେ ଦିବସ ସଂପର୍କରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିପାରିବେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଗୁଣିଜନ ଅର୍ଥାତ୍ ସିଦ୍ଧ ସାଧକ(ଯୋଗୀ) ମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଧ୍ୟାନ (ସମାଧି) ମାଧ୍ୟମରେ ଗୁଣି ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ମିଳନ କରାଇ ଯଦି ଚାହିଁବେ ତେବେ ଯଜ୍ଞାରମ୍ଭ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣାହୂତି ଦିବସ ସଂପର୍କରେ ଠାବ ପାଇବେ ବା ଜାଣି ପାରିବେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯଜ୍ଞ ନହେବାଯାଏ ଦିବସଟି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜଣା ରହିବ ।

''ଚଉରାଅଶି ମଣ୍ଡଳ ଏ ଶାନ୍ତି ଭୋଗ ରାମ ।

କେଶବ ଆହୂତି ତିନି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ନାମ ॥୮॥

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର ରାମ ! ଏହି ଚରମ ଯଜ୍ଞରେ ଅବ୍ୟକ୍ତପୁରୁଷ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ, ତ୍ରିଲୋକସ୍ୱାମୀ କେଶବ ତିନି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଆହୂତି ଦେବେ । ଅର୍ଥାତ୍ ଯଜ୍ଞର ପ୍ରଥମ ତିନି ଆହୂତି ଓ ଶେଷରେ ପୂର୍ଣ୍ଣାହୂତିର ତିନି ଆହୂତି ସେ ନିଜେ ଦେବେ । ତାହାରି ପ୍ରଭାବରେ ୮୪ ମଣ୍ଡଳରେ ସମସ୍ତ ଅଶାନ୍ତି ଦୂର ହୋଇ ଶାନ୍ତି ଭୋଗ ବା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବ ।

ଦ୍ୱାପରେ ବାରୁଣି ଋଷି ତପସ୍ଥଳି ଥୋଇ ।

ବାରୁଣୀ ମଠ ଯେ ନାମ ବୋଲାଏ ଏଠାଇ ॥୯॥

ତ୍ରେତୟାରେ ଶାଠିଲ ମୁନି ସିଦ୍ଧି କରିଯାଏ ।

ସତ୍ୟରେ ଶମ୍ଭୁଜୀ, ଯେ,ମନ୍ତ୍ର ସିଦ୍ଧି ହୁଏ ॥ ୧୦॥

କଳିରେ ''ଚରମଯଜ୍ଞ'' ହେବ ବାବୁ ରାମ ।

ପାମର ଅଚ୍ୟୁତ ଶୁଣି ହେବୁଟି ଏ ବାମ ॥୧୧॥

ଏଠାରେ ମହାପୁରୁଷ ପୁନର୍ବାର ଉକ୍ତ ଶିବସାରୀ ତୋଟା ବା କେଳା ପଡିଆର ଯୁଗାନ୍ତକାରୀ ମାହାତ୍ମ୍ୟ ସଂପର୍କରେ ଅଧିକ ତଥ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ସାଙ୍କେତିକ ଠାରରେ ସୂଚନା ମାତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି । ତାହାର ପୂର୍ବାପର ବିଶଦ ବିବରଣୀ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଉଅଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶମ୍ଭୁଜୀ ନାମକ ଏକ ଋଷି ଉକ୍ତ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ତପସ୍ୟା କରି ସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବା ସମୟରେ ବରଭିକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ''ପ୍ରଭୋ ! ଏବେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗ ଚାଲିଛି । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ତ୍ରେତୟା ଓ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗ ପରେ କଳିଯୁଗ ଭୋଗ ନ ହେବା ଯାଏ ଏହି କଳ୍ପର ପ୍ରଥମ ଛନ୍ଦପୁସ୍ତର ମିମାଂସା ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ କଳି ଶେଷରେ କେଶବ ନାମ ଧରି ମାନବ ଶରୀରରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୀଳା ସଂପାଦନ ପାଇଁ ଅବତରଣ କରିବେ ମୋର ଏହି ସିଦ୍ଧପୀଠରେ କଳିର ଚରମ ଯଜ୍ଞ କରି ମୋତେ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ଧନ୍ୟ କରାଇବେ । ସେଇ ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ମୁଁ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବି ।'' ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଋଷିବରଙ୍କୁ ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ରହିବାର ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଠିକ୍ ସେହିପରି

ତ୍ରେତୟା ସଭ୍ୟତାରେ ଶାଠିଲ ମୁନି ଏହି ସ୍ଥାନରେ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଅନୁରୂପ ବରମାଗି ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ଅବସ୍ଥାନ କଲେ । ଦ୍ୱାପର ଶେଷରେ ବାରୁଣୀ ଋଷି ଏହିଠାରେ ତପସ୍ୟା କରୁଥିଲେ ଓ ଆଶ୍ରମ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କରି ନାମାନୁସାରେ ସ୍ଥାନଟିର ନାମ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରୁ ବାରୁଣୀମଠ ନାମରେ ପରିଚିତ ହୋଇଥିଲା । ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧର ପୂର୍ବାବସ୍ଥାରେ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ ଭ୍ରାତା,ମାତା କୁନ୍ତୀ ଓ ପତ୍ନୀ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ସହ ଅଜ୍ଞାତବାସରେ ଥିବା ସମୟରେ ଘଞ୍ଚ ଅରଣ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥିତ ଏହି ବାରୁଣୀ ମଠରେ କିଛିଦିନ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ଦ୍ୱାରକାଧିପତି ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଖା ମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିବା ଅବସରରେ ବାରୁଣୀ ଋଷିଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଦୁର୍ଲଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଋଷିପ୍ରବରଙ୍କର ୨୧ ଜଣ ବାଳକ ଶିଷ୍ୟ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତଥିଲେ । ସେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବର ମାଗିଥିଲେ, ''ପ୍ରଭୋ ! ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଅପାର କରୁଣାରେ ସାଧନରତ ଆମେ ଋଷି କୁମାରଗଣ ଆପଣଙ୍କ ଏହି ଦୁର୍ଲଭ ମାନବ ଶରୀର ଦର୍ଶନ କରି କୋଟି ଜନ୍ମର ପାପମୁକ୍ତ ହୋଇ ଚରମ ସୌଭାଗ୍ୟ ଲାଭ କଲୁ । କିନ୍ତୁ ସାଧନର ଶେଷରେ ଆତ୍ମଦର୍ଶନ କେବେ କରିବୁ ତାହା କେବଳ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ଜଣା । ତେବେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଆମେ ଶୁଣିଛୁ, କଳି ଶେଷରେ ଆପଣ କେଶବ ନାମ ଧରି ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ମାନବ ଶରୀରରେ ଅବତରଣ କରିବେ ଏବଂ ଚରମଯଜ୍ଞରେ ଆହୁତି ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ତେଣୁ ହେ ଯଦୁପତେ ! ଆମକୁ ଏହି ଆଜ୍ଞା ଦେଉ, ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏହି ସିଦ୍ଧ ପୀଠରେ ହିଁ ଆପଣ ଚରମଯଜ୍ଞର ସଂକଳନ ଓ ଯଜ୍ଞାହୁତି ଅନୁଷ୍ଠାନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ । ତା' ପୂର୍ବରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟରୂପ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ଯଜ୍ଞସୂଚନା ଦେଇଯିବେ । ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ସେମାନଙ୍କ ଅଳି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ବଚନବଦ୍ଧ ଥିଲେ । ସେହି ଦେବଶିଶୁ ଋଷିବାଳକ ଓ ଋଷିକନ୍ୟା ମାନେ ହେଲେ - ୧, ବ୍ରତକୁମାର, ୨. ଶାନ୍ତିପ୍ରଦ, ୩. ତତ୍ତ୍ୱାଚାର୍ଯ୍ୟ, ୪. ବାସୁକୁମାର, ୫.ଅସ୍ୱବସୁ, ୬. ଉର୍ମିବ୍ରତ, ୭. ଅଯିତକୁଳ, ୮.ବେଣୁନପ୍ରଦା, ୯. ଶ୍ରବଣଚନ୍ଦ୍ର, ୧୦.କୌଉତର୍ଯ୍ୟା, ୧୧. ଶ୍ରୀମତୀଜଙ୍ଘା, ୧୨. ଦୁଲାଲୀ, ୧୩. ଆର୍ଯ୍ୟାକନ୍ୟା ବାନ୍ତାଳି, ୧୪. ଆର୍ଯ୍ୟାମୁନି ରାମରାଙ୍ଗ, ୧୫. ବିଦଭଦ୍ରା, ୧୬. ଅସ୍ମାରି, ୧୭. କୁଳଚନ୍ଦ୍ର, ୧୮. ତପତି, ୧୯. ପ୍ରିତିସାରୀ, ୨୦.ଅବନିଚାର ଓ ୨୧. ଶ୍ୱେତ ସୁନି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏହି ଋଷିକୁମାର ଓ କନ୍ୟାମାନେ ଆତ୍ମଦର୍ଶନ ଲାଭ କରି ନିଜ ନିଜର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଥିଲେ । ସେହି ସେହି ଋଷିମାନଙ୍କ ନାମାନୁସାରେ ଆଜିର ଅନେକ ଗ୍ରାମ ଏହି ଟୋଟାର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଅଞ୍ଚଳରେ ରହିଛି । ଯଥା - ବେଣୁନିପ୍ରଦାଙ୍କ ନାମାନୁସାରେ ପୂର୍ବରୁ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିବା ''ବେଣୁନିଆପଦା'' ଗ୍ରାମ । ବାନ୍ତାଳିଙ୍କ ନାମରେ ''ବନ୍ତଳା'' । ରାମରାଙ୍ଗଙ୍କ ନାମ ଅନୁସାରେ ''ରାମରାଙ୍ଗ'' ଗ୍ରାମ ଇତ୍ୟାଦି । ଏହିମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ବଚନ ଅନୁସାରେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀପତି ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ଏହି ସଂକଳନ ଉତ୍ସବର ଅନେକ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ସ୍ଥାନକୁ ଆସି ଋଷିମାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ତାଙ୍କ ମର୍ତ୍ତ୍ୟାବତରଣର ପ୍ରମାଣ ଦେବାସହ ସ୍ଥାନର ଶୁଦ୍ଧିକରଣ କରି ଯାଇଥିଲେ । ମହାପୁରୁଷ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣନାର ଦ୍ୱିତୀୟପଦରେ ତା'ର ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହା ପୂର୍ବରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଅଛି । ଯଥା :- ''ଶିବସାରୀ ଟୋଟା ବେଣୁନିଆପଦା ଜାଣ; ପରୁଷ ସୂକ୍ଷମେ ଆସି, ଦିଅଇ ପ୍ରମାଣ'' ।

ଯୁଗଯୁଗଧରି ଅପୂର୍ବ ମହିମାରେ ଗୌରବମଣ୍ଡିତ ଏହି ଶିବସାରୀ ଟୋଟା ଆଜି ପୁଣିଥରେ ପୁରାଣ ପୃଷ୍ଠା ଉଦ୍ଦିମନ୍ତ କରଛି । ପ୍ରଭୁ ତ୍ରିଲୋକପତି ସ୍ୱୟଂ ଏଠାରେ ଦିବ୍ୟ ସିଂହାସନରେ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରରେ ବିରାଜିତ ହୋଇ ଚରମ ଯଜ୍ଞର ସଂକଳନ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ଓ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଅପେକ୍ଷାରତ ଋଷିପ୍ରବରମାନଙ୍କର ଅଭିଷ୍ଟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି । କେବେ ' ଚରମଯଜ୍ଞ' ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବ ଓ ଜଗତପତି ସ୍ୱୟଂ ଆହୁତି ପ୍ରଦାନ କରିବେ ତାହା କେବଳ ତାଙ୍କ କରୁଣା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ତେବେ ଯଦି ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ଥାଏ, ତେବେ ଯଜ୍ଞ ସମୟରେ''ଯଜ୍ଞ'' ର ଲୁକାୟିତ ତତ୍ତ୍ୱ, ଅର୍ଥ ଓ କାରଣ ପରିଷଦ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରସାର, ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ହେବ । ଏ ସ୍ମରଣିକା ପାଠକ ଓ ଶ୍ରୋତା ମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ତଥା ପୁରୁଷୋତ୍ତମଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଓ କରୁଣା ଏକ ବିନ୍ଦୁରେ ମିଳିତ ହେଲେ ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଜ୍ଞ ସଂକଳନୀର ଏହି ଯେଉଁ ଅମରଗାଥା ବର୍ଣ୍ଣିତ ହେଲା, ଶ୍ରଦ୍ଧା,ଭକ୍ତି ଓ ବିଶ୍ୱାସ ସହ ଯିଏ ପାଠ କରିବେ, ତାଙ୍କର ଯେ କେତେ ଜନ୍ମର ପାପ, କୁକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ତାହା ହିସାବ କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ତେଣୁ ବିଶ୍ୱ ମଂଗଳ କାମନାରେ ଶ୍ରୀପାଦପଦ୍ମରେ ବିନୀତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ , ମଙ୍ଗଳମୟଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଇଚ୍ଛା ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ । ଏ ଜଗତ୍ ଉଦ୍ଧାର ହେଉ । ଅଜ୍ଞାନର କାଳିମା ଦୂର ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟରେ ଭକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରଦୀପ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ହେଉ ।